

Nyitás előtt a BNV-n

Nagydíjat kapott a szegedi trikoplan

(Kiküldött munkatársunktól.) Nagy a sürgés-forgás a Budapesti Nemzetközi Vásáron, hogy rendbe hozzák a kiállítási csarnokokat és a vásár környezetét a holnapi nyitásra. Egymást érik a sajtótájékoztatók is. Tegnap, szerdán Kanada, majd Bulgária és Írország mutatta be pavilonját az újságíróknak. A bolgárok a régi megszokott helyükön, a 30-as pavilonban mutatják be több mint 200 árucikküket, köztük a jól ismert villástargoncákat.

Délután a könnyűipar pavilonjában tájékoztatták a sajtó képviselőit és mutatták be a kiállító vállalatok termékeit. A könnyűipar pavilonjában több szegedi és Csongrád megyei vállalat is képviselteti magát: a Szegedi Ruhagyár, a Kenderfonó és Szövőipari Vállalat, a Pamutnyomóipari Vállalat, amelynek kebelébe a szegedi textilművek is tartozik, valamint a Minőségi Cipőgyár, és a Hódmezővásárhelyi Divat Kötöttárnyvár.

A díjakat már odaítélte a zsűri, s ma adják át a nyerteseknek a serlegeket. A könnyűipar két nagydíjat kapott, amelyek egyikét a szegedi kenderipar trikoplan ponyvája érdemelte ki. Ismert már a járókelők előtt is a teherautókon látható színes műanyag ponyva, amely polyamid alapanyagból készült, és impregnálása is műanyag. Súlya csak fele a hagyományos kenderponyváknak, és előnye kö-

zött emlegetik a teljes vízhatlanságot, hosszú élettartalmat és valamivel olcsóbb is a hagyományosnál. Gyártását igen magas termelékenységű végzik az újszegedi szövőgyárban. Ebből a műanyagból egy szövővő 8 óra alatt 600 négyzetméter ponyvaszövetet készít. Előnye még, hogy könnyen konfekcionálható, és így kiválóan alkalmas járművek takarására, napellenzőnek, és a mezőgazdaságban számos területen, mint takaróponyva használható.

A BNV-díjjal jutalmazták még a Minőségi Cipőgyárban készített divatos női cipőket, vásári díjat kapott a HODIKÓT triacetat keverésű termékcollekciója,

mert formatartó, jól mosható, gyorsan szárad, vasalást nem igényel, színtartó, nem gyűrődik és kellemes a viselete. A textilipar Budavára nevével viselő anyagát — csipkeimitációs kelme —, ugyancsak vásári díjjal tüntették ki.

A Szegedi Ruhagyár termékei hasonlóan szép sikerre számíthatnak. Dicsőre emlegetik a gyár szakembereit, akik elsőként alkalmazták a korszerű, ragasztott technológiát és haladnak a divatigényekkel a munkaruhák tekintetében is. Jelszavuk: A munkahelyen is öltözködjék divatosan! — valóra válik termékeikben.

Gazdag István

Kályhacsögyár a ktsz-ben

Télen évek óta hiánycikkeknek számít a kályhacső, különösen a fehér, és színes zománczott csöveket nehéz beszerezni a szaküzletekben. A Gazdasági Bizottság 1969-ben úgy döntött, hogy 180 millió forint hitelt nyújt a hiánycikkek pótlására, gyártására, így a kályhacsőkészítésre is. Az összegből a Szegedi Tömegcikk Ktsz 6 millió 300 ezer forintos hitelt kapott, ame-

lyet nyolc év alatt kell visszatéríteni.

A kis szegedi szövetkezet, amely 1957-ben az országban először gyártott zománczott füstcsövet, jól felkészült a fejlesztésre. Már három esztendővel ezelőtt hozzáálltak az automatikus alagútkezemre tervezéséhez és építéséhez, amelyet az idén sikeresen befejeztek. A szegedi szövetkezet ügykezeletében szerencsésen találkozott a GB döntésével — így igazi kályhacsögyárrá fejlődhet a tömegcikk ktsz. A 6 millió 300 ezer forintot főként alapanyag-vásárlásra, illetve néhány kisebb kiegészítő berendezés vásárlására fordítják. Az elképzelések szerint megkészezik termelésüket a keresett cikkből. Míg tavaly 800 tonna csövet készítettek, az idén már több mint 1500 tonnát adnak át a kereskedelemlnek. A szövetkezet így 15 millió forinttal növeli termelési értékét, azaz 40 millióról 55 millióra növeli 1971 végéig. A korszerű berendezések segítségével létszámnövekedés nélkül oldja meg ezt a feladatot. Amint a szövetkezet elnöke elmondotta: a zománckristály — amely a cső „festésére” szolgál — 30 százalékkal drágult meg az idén, ám a ktsz termelékeny berendezése révén megtakarított összegből pótolja az árnövekedést. Így a késztermék — a kályhacső ára — nem változik.

Vadászmezőkön

A fagyoszentek előtti májusi hajnalok még ködöt eresztenek. A fák, a növényzet levele dúsan harmatos. A szántóföldekkel tarkított baksi erdőben kilóni való őzbakra lesnek a vadászok. Kötésig csatakos rajtuk a ruha. A csizmak is nehezebbek a lábuknak, mint amikor elindultak az éjszaktól még sejtelmes derengésben. A baksi Vízügyi Vadásztársaság 50 ezer holdas ligetes, erdős — esőben vendégmarasztaló — területén szabadon csapong a gazdag vadállomány. A fácskakas nyugodtan tollászokdik az út mellett, mintha tudná, hogy most a törvény védi. A táj, a természet mostani színétől elüt bundájával a vadnyúl. A tüzök, a fogoly, csak elvétve mutatja magát, annál inkább díszelnek a bakoktól most különjaro őzsutak. Még pár hét és iramos lábú gidákkal szökkennek tova, ha ember jár a közelükben.

NÜRNBERGI VENDÉGEK

A természetnek ezt a látványát a szegedi vadászok, akik a golyóra érett bakok végső tusájával végződik, mikor rájuk dörren a távcsöves puská. Még egy pillanat és földre vágja magát az előbb még büszke tartással szimatoló, fején élesen, hegeszen meredő agancsokkal a kiszemelt állat.

— Szép lövés! Vendégünknek ez már a sokadik találat, mióta nálunk tartózkodik — állapítja meg Dragon József megyei fővadász, aki távcsövön figyelve mintegy testközelbe hozza magához a tájat. A vendég Walter Roth nürnbergi optikai gyá-

ros, társa pedig dr. Hans Wittmann fogorvos, ugyan-csak nyugatnémet állampolgár. Roth úr tavaly vadászott először Bakson. Idén magával hozta barátját is, akit már odahaza feljött baksi trófeáival, amelyeket tavaly vitt magával.

Nürnbergből idehúzó szendélyüket nem érti meg a laikus, aki nem gyalogolt még kilométereket, és nem látta lesben órákig egy-egy társatlan őzbakért. Még a ritka tüzök sem keltené fel benne az emberben leledző ősi vadászszenvedélyt. Roth úr annál nagyobb hévvel szemléli az elejtett vadat, amelyre hosszan várt, amíg az „belépett” a távcsöves puská lötvölába. Nála ez úgy 200 méter körül van.

TÖBBET ER AZ ELEFÁNTNÁL

Többet ér Önök-nél egy őzbak, mint Afrikában egy elefánt — mondja mosolyogva, majd hozzátesszi: — Csak pár hete jöttem vissza Afrikából, hogy ide készülődjem. Túlzás nélkül mondhatom: elefánt vadászni kifejezetten hűsvadászat, míg itt, Önöknél kiélheti az ember vadászszenvedélyét. Ezt egyáltalán nem az udvariasság mondatja velem. S ha még hozzáveszem a szíves kalauzólást és az egyébként világhíres magyaros vendéglátást, akkor ne csodálkozzanak, ha a külföldi, aki már járt itt, máskor is szívesen visszakivánczol. Ha nem veszik tőlünk, már előre is bejelentjük magunkat jövő ilyenkorra Baksra, hogy szíves pártfogásába vegyen bennünket a vadászok védőszentje, Hubertus.

Mit „esznek” a külföldiek a baksi vadászterületen? — ötlük fel a kérdés.

— Vadállományának gazdagsága teszi ismertté ezt a területet — tájékoztat Dragon József. — A pusztá tény mögött persze azt is kell tudni, hogy a vadállomány gondozása, fejlesztése igen sok munkába, fáradságba kerül. Hiába lenne vadászszendély, ha azt nem tudnánk kielégíteni. A példa bizonyítja — mutat kezével körbe a tájon —, hogy a vadállomány dédelgetése megeri a fáradságot.

A vendégvadászok közben az elejtett vad körül foglalatokodnak, afféle szertartással. Az első őzbak kilövésakor ugyanis az a szokás, hogy az elejtett vadhoz legközelebb eső leveles galyból, fűcsomóból törnek, szakítanak egy maroknyit. Azt belemártják az állat vérébe, majd kalapja mellé tűzi a vadász, hogy további útját egész nap kísérje a szerencse. Persze a vad iránti tiszteletadás sem marad el ilyenkor. Ennek jelképe az, hogy egy marokra való fűvet vagy zöld gallyat tesznek a szájába, mintegy utolsó falatként a földi mezőkről.

VALUTÁT ÉRNEK

Roth úr őzbakja különösen megeri a golyót. Olyan 8—9 éves példány került most puskavégre, amelynek két hosszú agancsa mint éles törpenge csupaszon, oldal-vagy hátsó ág nélkül meredezett. Az állományban gyilkos szerszám ez, amelynek megérzésében agresszív-vé válik az állat és a párvalásztási harcban kíméletlen pusztítást vihet végbe. A vadállomány számlálásakor ez az egyébként szép testű példány is a kilóhet vadak listájára került. Sorát tehát nem kerülhet el, éppen azért, hogy a többi nemes vadat megvédjék tőle.

Az elejtett őzbakokat lovas kocsival viszik a gyülekezési helyre, a műút melletti csárdánál egy füves területre. Mielőtt ugyanis az agancsokból igazi trófea lenne — annak kikészítése külön boszorkányos mester-ség —, a vendégvadászok fényképezőgépük elé állítják az asznapi zsákmányt. Az őzbakokra helyezik a puskát, a távcsövet és a tarisznyát, hogy a baksi vadászkalandról beszéljenek majd a fényképek, amelyek bizonyára kézzel kérésre járnak valamelyik nürnbergi sörözőben. Hát csak járjanak is, a baksi vadászterületen pedig csalogassák magukhoz a külföldi vendégvadászokat a kecseslábú őzek, amelyek jó valutát érnek.

Chikán Ágnes

Lódi Ferenc

Ajánlasként — felhasználásra

Véget ért a belvárosok rekonstrukciójáról rendezett tanácskozás

A délföldi városok rekonstrukciójáról tárgyaló tanácskozás második napján, szerdán délelőtt a résztvevő városépítési szakembereknek Juhász István főmérnök mutatta be a Bács-Kiskun megye székhelyének, Kecskemétnek részletes rendezési tervét. Ezután az anketáknál rendezett kiállítás terveinek ismertetése következett. Kilenc alföldi város: Békéscsaba, Gyula, Orosháza, Szarvas, Kecskemét, Csongrád, Szentés, Hódmezővásárhely és Szeged városközpontja rekonstrukciós

terveit mutatták be rajzokon, makettokon.

A délelőtti programban még városnevezés szerepelt, délután az elhangzott előadásokat vitatták meg a résztvevők, majd Kóhalmi József városrendezési szakfőmérnöknek, a tanácskozás elnökének összefoglalójával zárult az Építőipari Tudományos Egyesület és az Építőművész Szövetség által rendezett kétnapos anketá, melynek anyagát a résztvevő városok szakemberei ajánlasként — felhasználásra megkapják.

Tóth Béla felvétele

A hajlani mezőváros, Szentés gyors ütemben iparosodik, arculatát új, korszerű lakóházak formálják. Köztük is a legimpozánsabb a Kossuth utcában épült hatemeletes, harminckét lakásos ház, amelyben főként ipari üzemek dolgozói kaptak lakást

Mikor kerül tasakba a tej?

Néhány évvel ezelőtt még szatyorral és kannával indult bevásárolni a háziasszony. Manapság a kis hálóban viszi az üres palackot — és hozza a tejjel megtöltöttet. És amiről eddig csak álmodtunk, az eldobható tasakban árult tej sem olyan elérhetetlen vágyunk. Vagy nekünk, szegedieknek mégis az?

A fővárosiak már alig találkoznak az üzletekben palackozott tejjel. Megkedvelték a műanyag zacskósat. Sőt, a pécsi, a székesfehérvári — e-üzemben is kétféle géppel működik, az egyik üvegekbe, a másik műanyag zacskókba, illetve flakonokba adagolja a tejet.

Es mivel dicsekedhetünk mi, szegediek? Egy új, nagyon szép és korszerű betonpalotával, melyben hét ország gépe és 650 ember dolgozik, hogy Szegednek, Vásárhelynek, Makónak, Kisteleknek biztossá a reggelire, vacsorára valót. A hatalmas üzemcsarnokban a gépek,

csövek sűrűjében azonban üresen tátong egy sáv. Ide az egyetlen palackozó gép mellé várják a HM—3-as automatát, mely a tejet majd műanyagzacskóba csomagolja. Nagy szükség lenne rá.

A most működő, tejesüvegeket töltő gép naponta 20 órát dolgozik, hogy folyamatosan jusson tej az üzletkebe. A gép ilyen kihasználtsága azt a veszélyt rejti magában, hogy a rendszeres karbantartásra nem jut idő. Előfordult nemrégiben, hogy az egy évvel ezelőtt megrendelt ügyszervezett vágófejre hirtelen szükség lett volna. Enélkül pedig keptelenség a palackok lezárása, az üzletkebe pedig nem tudnak elég tejet szállítani. (Az üzemnek kevés a kannája is.) Egyszer mentőtöltet kinnálkított: kölcsön kérték a székesfehérvári üzem pótalkatrészét.

Ezt az állandó feszültséget enyhítené, ha Szeged mielőbb kapna egy újabb gépet, a Tejipari Tröszt által

már korábban megígért HM—3-as jelű NDK-gyártmányú automatát. Így enyhülnének az üzem gondjai és a szegedi vásárlókat is megörvendeztetnék, a valóban praktikus, tasakos csomagolású tejjel.

Jelenleg azonban úgy tűnik, erre még várniuk kell. A napokban érkezik négy gép az országba, de a tejesüzem úgy értesült, hogy ezekből Szegedre nem jut. Olyan üzemek részesülnek előnyben, ahol már két tejet adagoló gép működik, vagy ha üzemzavar van, a közeli másik vállalat könnyen segíthet rajtuk.

Év végéig összesen tíz ilyen automatával gazdagodik a Tejipari Tröszt. Miért nem kaphat az első négyből a szegedi tejüzem, ha az a veszély fenyeget, hogy bármelyik pillanatban megbéníthatja az alkatrészhány a tejjelátást városunkban — és azon túl is?